

Det er jo ikke konventet, der beslutter, hvordan en ny traktat skal se ud. Den kommer med et forslag, som jeg tror får stor indflydelse på rege- ringskonferencen, men det er regeringerne selv, der efterfølgende skal sætte sig sammen og blive enige om, hvordan en ny traktat – eller nye trak- tater skal man måske sige – skal se ud.

Vi har fra Kristeligt Folkepartis side også ta- get aktivt del i debatten om de danske EU-forbe- hold, og vi har i denne folketingsssamling frem- sat et beslutningsforslag om ophævelse af for- svarsforbeholdet. På sin vis er det jo lidt specielt, at et parti som Kristeligt Folkeparti, der i folke- tingsssammenhæng mange gange har været kri- tisk over for den linje, et flertal af partier har lagt, og den måde, et flertal af partier har forval- tet de danske EU-forbehold på, bliver mødt med en afvisning, når vi når til den konklusion, at forsvarsforbeholdet bør ophæves. Socialdemo- kratiet stemmer imod, Venstre og De Konserva- tive stemmer imod, og Det Radikale Venstre stemmer imod, på trods af at det er de partier, der til stadighed ivrer for at gøre op med forbe- holdene og få dem til folkeafstemning. Det er et paradoks. Jeg vil dog sige, at Det Radikale Ven- stre er retfærdigvis undtaget, for de har jo selv fremsat beslutningsforslag om ophævelse af for- beholdene.

Vi har længe ønsket, at man igangsatte en proces, der gjorde, at det ikke bare bliver en alt eller intet-afstemning, efter at et nyt traktat- grundlag er vedtaget. Det skal foregå på en så- dan måde, at befolkningen i første omgang får lejlighed til en seriøs diskussion om indholdet af forsvarsforbeholdet og derefter tager stilling til det, ligesom vi gjorde i 2000 om euroen og forbe- holdet vedrørende Den Økonomiske og Mone- tære Unions tredje fase.

Kl. 17.25

Et andet spørgsmål, som har præget folke- tingsarbejdet, har været diskussionen om Irak. Hele Irakkrisen har jo splittet ikke bare det inter- nationale samfund, men også det danske Folke- ting og de partier, som normalt står bag de be- slutninger af stor udenrigspolitisk rækkevidde, der skal træffes, heriblandt et parti som Kriste- ligt Folkeparti. Vi var og er imod, at USA gik enegang i forbindelse med Irakkrisen og med tilslutning fra England og Danmark.

Når vi var imod krigen, var det ikke, fordi vi ikke ønskede, at Saddam Hussein og Irak blev afvæbnet, men fordi vi mente, at der skulle gøres endnu et forsøg på at lade dette ske ad frivil- lighedens vej ved hjælp af våbeninspektørerne,

som jo selv så, at der endnu var muligheder for, at en frivillig afvæbning kunne finde sted, og at krigen kunne undgås.

Disse muligheder blev aldrig afprøvet, fordi Danmark støttede USA's enegang. Det var ikke alene derfor, USA havde såmænd nok gået ene- gang uanset Danmarks støtte eller ej, men så meget desto mere kan man diskutere, hvorfor Danmark skulle støtte den enegang fra USA's si- de, der tilsidesatte de drøftelser og det manglen- de beslutningsgrundlag i FN's Sikkerhedsråd.

Glædeligvis, kan man så sige, er vi nu ved at være tilbage på FN-sporet med de seneste be- slutninger i FN's Sikkerhedsråd, og vi har fra Kristeligt Folkepartis side også støttet det huma- nitære og militære bidrag, som Folketinget har besluttet at sende af sted til Irak med henblik på at afhjælpe den humanitære nød, der er dér, og også stabilisere og genopbygge landet oven på krigen. Det er glædeligt, at den indsats nu kan ses i sammenhæng med de beslutninger, som FN's Sikkerhedsråd har truffet.

Lad mig i forbindelse med drøftelserne om den danske støtte til nødhjælp og genopbyg- ningsbistand m.v. til Irak nævne, at vi har haft en diskussion om, hvordan disse indsatser skul- le finansieres. På hvilke konti skulle det ske? Vi var og er fortsat kritiske over for, at Danmark vælger at finansiere en del af indsatsen via ulandsrammen og formentlig også vil gøre det via Mifresta-rammen. Det giver ikke den lang- sigtethed over de midler og de indsatser, der skal gøres for de allerfattigste, ikke mindst i for- hold til udviklingslandene og ulandsrammen.

I det hele taget mener vi i Kristeligt Folkepar- ti, at der er for meget hovsa og for lidt helhed over regeringens politik, når det gælder ulands- bistand og også miljø-, katastrofe-, freds- og sta- biliseringsindsatser. Det gælder ikke kun den kreative aktivitet, der foregår på det økonomi- ske område, for så vidt angår Mifresta-rammen og ulandsrammen, men også at regeringen er godt på vej til at omlægge den grundlæggende politik på ulandsområdet og også på Mifresta- området, uden at man i øvrigt aktivt inddrager de aktører, som sædvanligvis er inddraget på området, og her ikke mindst de mange ngo'er, som har erfaringer med, hvordan bistandsarbej- de udføres i praksis, og som i virkeligheden kan være garant for, at den politik, vi får formuleret på disse områder, har kvalitet.

Vi mener, at det er for let, at Danmark vælger den meget hårdtslående sikkerhedspolitik og ikke vælger den mere bløde, som kan fremmes